

(המשך מעמוד 14)

ליה לעורר מתרומה פוליטית, חברים רבים בסניפים.

כתב השבוע בקול העם, יהודה שיוביץ: "בלתי-מספיקה ולא משכנעת הקביעה הירודגשת, שאנו באופוזיציה שמאלית לי-ממשלה... משום כך אין לקבל את ה-פסקה (של הרוב) הקובעת כי גם בממ-שלה הנוכחית בלי גח"ל יש ויש מעדיפי שטחים על השלום. תיאור כזה רק מער-פל את ראיית המצב. הנכון הוא שגם עתה, אחרי פרישת גח"ל, הכוחות הקו-בים בממשלה והמוציאים לפועל את מדי-ניותה, הם במילב המיקרים כוחות תאביר סיפוח."

30 שנים. בתוך הוויכוח הרעיוני משתרבת מפעם לפעם גם נימה אישית מאוד. כך, למשל, כתב ח"כ שמואל מיר קוניס להארץ, במכתב נרגש, כי הוא לא יפרוש ממק"י כי מק"י ומיקוניס הם אחד, וזאת "יודעים גם בחו"ל."

חבר אחר של המיעוט במפלגה, מי שהיה במשך שנים רבות פעיל מרכזי בה, אליעזר פיילר שילב במאמרו וידוי אישי: "פעלתי במפלגתנו יותר משלו-שים שנה. עורתי ביצירת מסד רעיוני, המשלב אהבת העם והמולדת עם שאיפה עזה לסוציאליזם מתוקן ולסולידריות בינ-לאומית אמיתית. הקדשתי לה את מיטב שנותי, לא כדי לתת יד להתפתחות ש-היא בעיני חמורה מאוד."

חינוך

משפט

שלמה

כתב-האישום שהוגש לבית-דין משפט ה-1 שלום בתל-אביב נגד דני אמיתי (45), פקיד בבנק דיסקונט, נאמר: "הנאשם, בהיותו אביהם של הילדים - עופר, בן 10, וחנה, בת שמונה, אשר טרם

כרצל גם לששרה, כדרכו. הוא החליט שעופר יעבור ללמוד בבית-הספר ברנר בהתאם לדרישת מחלקת החינוך של עיריית הרצליה, ואילו חנה תמשיך לל-מוד כמקודם, בבית-הספר לב-טוב.

אמיתי קיבל את הצעת הסדרה. בנו עופר החל ללמוד בבית-הספר ברנר, אך לשבאה חנה לבית-הספר לב-טוב - לא היה המנהל מוכן לקבל אותה לכיתה. התוצאה: בגלל כעסו של המנהל על אביה, ממשיכה חנה שלא ללמוד החודש השמיני.

עופר, לעומת זאת, לומד אמנם - אך חייב לכתת את רגליו, פעמיים ביום, ל-מרחקים.

גם כן בגלל אותו כעס.

משפט

מה עשתה החיילת

בחדר הבודד?

יהושע לוי, נסע בסוף השבוע במכו-ניתו, כשבדרך פגש חיילת שביקשה טרמפ. כאשר עצר לה, לא חשב הנהג הצעיר שהוא עלול לבלות את הוליהמור עד בבית-המעצר באבו-רכיב, כתוצאה מ-אדיבותו.

מעשה מגונה. אחרי נסיעה קצרה, סוכם בין הנהג והטרמפיסטית לבקר ב-חדר בודד בשכונת שפירא. על נסיבות הביקור, סיפר לאחר מעשה רס"ר דויד הג'אני, ממישטרת חולון, בפני שופט-ה-שלום זאב לוסן, ביום הראשון השבוע: "החיילת, בת ה-19 התלוננה במישט-רה, לאחר שיצאה מהחדר, כי לוי יהושע עשה בה מעשה מגונה, באומים ומכות." "מה יש לך להגיד?" שאל השופט את לוי.

יהושע קם: "היא נכנסה איתי לחדר הבודד בהסכמתה."

דני אמיתי, חנה ועופר בודד במאבק

"האם זה נכון?" - שאל השופט את התובע המישטרי. "כן, השיב רס"ר הג'אני. היא הסד כימה להכנס לחדר עם החשוד, אך הוא עשה איתה מעשה מגונה בכוח." **בתודה.** שוב שאל השופט: "מה היה לחיילת לעשות בתוך החדר בבית בודד?" "היא נכנסה לשם עם החשוד בחצי הסכמה" הסביר רס"ר הג'אני. אבל אחר-כך - התנגדה. "אני מודה שרציתי לשכב איתה. אבל היא גם כן רצתה. לכן הגענו לחדר", הסביר לוי.

ציין התובע המישטרי: "כבוד השור פט, הבחורה לא היתה אף פעם קודם עם גבר. היא בתולה." למרות זאת, לא היה לשופט ברור מדוע נכנסה החיילת לחדר הבודד. מה שלא הפרע לו להאריך את מעצרו של יהושע לוי בשבעה ימים, להמשך ה-חקירה.

השלימו את החינוך היסודי, והם בגיל חינוך חובה - לא דאג לכן השילדים ללמוד באופן מסודר בשנות הלימודים 71-70 ו-72-71 בבית-ספר ברנר או בן-צבי בהרצליה, שהם מוסדות חינוך מו-כר."

סיכסוך. האמת היא קצת אחרת. דני אמיתי רחוק מלהיות אב שחינוך ילדיו רחוק ממנו. משך שנים רבות היה פעיל, בבית-הספר לב-טוב שבאיזור מגוריו, כיו"ר ועד ההורים בבית-הספר. זאת - עד שהסתכסך עם מנהל בית-הספר, התוצאה: המנהל דרש להעביר את ילדיו של אמיתי, שלמדו שם, לבית-ספר אחר, ברנר או בן-צבי, המרוחקים יותר. השופט, לאחר ששמע על הפרשה מפי תובע המישטרה ומפי דני אמיתי, שהגן על עצמו ללא עורך-דין - החליט לזכות את אמיתי. הסיבה: לא הוכח כי בית-הספר נקט בכל האמצעים הדרושים על מנת שילדי אמיתי יבקרן בו. **פשרה.** בנוסף לזיכוי, הגיע השופט

אסתר עופרים, מודרנית, אלגנטית וזוהרת, בריקוד

ריקוד עם ראש המשלה

עם ראש ממשלת מערב-גרמניה וילי בראנט, בעת אירוע חברתי בו השתתפה צמרת עולם הבידור בגרמניה. אסתר הגיעה לשיא התהילה המקצועית, יכולה להרשות לעצמה היום להרפות את התחרות, לקחת חופשות, להתייחס באדישות להופעתה החיצונית.

יוסי. היא קונה אותם בלונדון, בישראל, כספר - באשר הוא. "אני לא רוצה." היא מכריזה בלהט, "בשום דבר שכולל אותי. חשוב לי יותר להרגיש את עצמי חופשייה, מאשר אלגנטית."

אבן, אסתר החדשה השתחררה מהר - בה דברים שהיו צרים עליה. "היה לנו רק השבון אחד בבנק: החשך בון של אבי. לא היתה לי אפילו הזכות להוציא משם כסף. גם כשהרווחתי הרבה יותר מאבי, כפי שזה קרה רוב הזמן. "כיום זה נראה לי ממש מצחיק, כש-אומרים: לאסתר אין יחס לכסף." הרי לא היה לי כסף. בעלי שילם את כל ה-חשבונות, מפני שהוא היה השליט הירידי על הכסף."

כאשר התגלו הבקיעים הראשונים בני-שואין, עמדה אסתר על כך שתקבל ישרי-כוח להשתמש בכסף המשותף. "בעת הגיר-רושין, הילקנו את הכל שווה."

כיום עובדת אסתר פחות, לוקחת לעצ-מה חופשות ארוכות, וגם מרוויחה פחות. אך אין פירוש הדבר שהיא בזה לכסף. היא מעריכה אותו וזוקקה לו. "הרבה כסף: אני מוציאה אותו על משפחתי וידידי. מר-בן מאליו שאני תומכת באמי. קניתי לה בית בחיפה, ואני נותנת גם מתנות בקביר-עות לחמשת אחי ואחיותי. אני לא יכולה 70-71 ו-72-71 בבית-ספר ברנר או בן-צבי בהרצליה, שהם מוסדות חינוך מו-כר."

אסתר זוקקה לבני-אדם. היא אינה סור בלת להיות לבד. "אבל אני בררנית. כש-איני מוצאת קשר אל מישהו, אני נסגרת כמו עף. תמיד הייתי ביישנית. אולי זה בגלל החינוך השמרני החמור שקיבלתי בבית."

הצדף נפתח, מסתבר, בפאריס הרחוקה. כאשר תגיע אסתר לארץ, להופעותיה המסורתיות ביום העצמאות, אפשר יהיה לראות איך זה השפיע עליה.

תמיד עם הלא-נכונים. כשפגשו אותי עם מאהב אמיתי, האמינו שזה אחי נועם, דודי, או הסבא שלי." אסתר אינה מהססת להתייחס לעבר: "הרי פעם מוכרחות היו עיני להיפקח!" אמרה אסתר זייד, הידועה יותר כאסתר עופרים, על נישואיה עם אברהם רייכ-שטאדט, המכונה אבי עופרים. "האהבה פשוט נגמרה, ואין טעם להיות עם אדם שאין אהבים אותו. אולם אבי חשב אחרת, והתנגד לגירושין. הוא אחד מאותם הגברים שרוצים לאכול את העוגה וגם להמשיך להחזיק בה."

אסתר, בתו של פועל בניין מצפת, גיל-תה כו היה זה שבילה מזהר לנסוע לגר-מניה. "לא ידעתי כל כך טוב מה קרה בומן המלחמה. אולם ב-1948 פינו את מש-פחתי מדיירתנו לבית-ספר. שם, מצאתי ספר עם עטיפה אדומה. היו בו מיסמכים ותמונות על אושוויץ. עד היום איני סור בלת ספרים בעלי כריכות אדומות..."

א כי שיכנע אותה לנסוע בכל זאת לגרמניה. "היכרתי גרמנים, שהפכו היום לידידי הטובים ביותר. אין לי שינ-אה לגרמנים. למה שתהיה לי? האנשים שאני מתחברת עימם לא קשורים בעבר הנאצי. הדרך שאני הייה בקירבו, היה צעיר מדי. איני מאמינה שהם מסוגלים לחזור אי פעם על פשעי אבותיהם. הם הרבה יותר חופשיים והגונים."

אחרי גירושה עשתה אסתר דברים רבים, שעליהם לא העזו אף לחלום, לדי-בריה. בתקופת נישואיה, למשל: השליכה לפח את הפיאות הנוכריות הארוכות, שהיו במשך שנים הסמל המסחרי שלה. "הח-לסתי שהן מגבילות אותי. אינני רוצה יותר להיות מוגבלת. עליידי שום דבר. עליידי שום אדם. החלטתי לחשוף את שערי האמיתי, וזהו זה."

"שערותי עדינות ודקות מאוד, וקשה לסרק אותן. אני מניחה להן עכשיו לצי-מוח באופן חופשי, גם אם זה לא מודרני. עבר הזמן ששברתי לי את הראש על התסרוקת. יש לי דברים יותר חשובים בראש." אסתר הישגה לכשה שמלות צרות מפא-ריס. אסתר החדשה מתלבשת בחופשיות, בבגדים שנועדו לנוחיות יותר מאשר ל-